УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Баликіна Романа Олексійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу десятого частини першої статті 615 Кримінального процесуального кодексу України

К и ї в
4 листопада 2026 року
№ 319-2(I)/2026

Справа № 3-305/2026(589/26)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Грищук Оксани Вікторівни – головуючого,
Барабаша Юрія Григоровича – доповідача,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Баликіна Романа Олексійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу десятого частини першої статті 615 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Барабаша Ю.Г. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Баликін Р.О. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) абзац десятий частини першої статті 615 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс), за яким у разі введення воєнного стану та якщо, зокрема,

„наявні випадки для затримання особи без ухвали слідчого судді, суду, визначені статтею 208 цього Кодексу, або виникли обґрунтовані обставини, які дають підстави вважати, що можлива втеча з метою ухилення від кримінальної відповідальності особи, підозрюваної у вчиненні злочину, – уповноважена службова особа має право без ухвали слідчого судді, суду затримати таку особу“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Слідчий Головного слідчого управління Національної поліції України під час здійснення досудового розслідування у кримінальному провадженні 27 листопада 2025 року вручив Баликіну Р.О. повідомлення про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень та затримав його на підставі абзацу десятого частини першої статті 615 Кодексу.

Слідчий суддя Печерського районного суду міста Києва ухвалою від 28 листопада 2025 року, яку Київський апеляційний суд ухвалою від 23 грудня 2025 року залишив без змін, обрав Баликіну Р.О. запобіжний захід у вигляді тримання під вартою з визначенням розміру застави.

Баликін Р.О., вважаючи незаконним його затримання 27 листопада 2025 року, оскаржив у судовому порядку дії слідчого Головного слідчого управління Національної поліції України.

Слідчий суддя Печерського районного суду міста Києва ухвалою від 14 січня 2026 року відмовив Баликіну Р.О. у задоволенні його скарги.

Київський апеляційний суд ухвалою від 14 квітня 2026 року відмовив Баликіну Р.О. у відкритті апеляційного провадження.

Колегія суддів Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду ухвалою від 20 липня 2026 року відмовила Баликіну Р.О. у відкритті касаційного провадження.

Автор клопотання вважає, що абзац десятий частини першої статті 615 Кодексу суперечить частині першій, першому реченню

частини третьої статті 29, частинам першій, другій, третій статті 62, частині другій статті 64 Конституції України.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

За статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу (частина друга); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Із конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає, що остаточним судовим рішенням у справі Баликіна Р.О., в аспекті порушеного ним

питання, є ухвала слідчого судді Печерського районного суду міста Києва від 14 січня 2026 року, адже саме у цьому судовому рішенні було застосовано оспорювані положення Кодексу. Водночас конституційну скаргу надіслано до Конституційного Суду України 19 жовтня 2026 року, а отже, Баликін Р.О. пропустив строк подання конституційної скарги більше ніж на шість місяців, проте клопотання про поновлення пропущеного строку не висловив. Отже, Баликін Р.О. не дотримав вимог пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України".

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України, з огляду на зміст конституційної скарги, вважає, що вона не може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України", оскільки не вбачається необхідність в її розгляді з мотивів суспільного інтересу.

Також, усупереч вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України", Баликін Р.О. не вказав, яке з гарантованих Основним Законом України прав людини зазнало порушення внаслідок застосування оспорюваних положень Кодексу в ухвалі слідчого судді Печерського районного суду міста Києва від 14 січня 2026 року, а лише висловив незгоду з його затриманням на підставі абзацу десятого частини першої статті 615 Кодексу, вважаючи, що така дія призвела до „порушення гарантованого конституційного права на свободу та особисту недоторканність".

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України" – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151[1], 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України", відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Баликіна Романа Олексійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу десятого частини першої статті 615 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

Секретаріат Конституційного Суду України № 1

ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ